

Josh Lanyon

Een valse noot

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

Woeeee... Woeeeeee... WOEEEEEEE!

Een spookachtig gejammer leek uit de donkere dakspanten van boekwinkel het Crow's Nest neer te dalen.

‘Wat is dat voor geluid?’ Politiecommissaris Jack Carson van Pirate's Cove keek naar het plafond, zijn blauwgroene ogen groot van de schrik.

Ellery Page, eigenaar van de mysterieboekwinkel en Jacks geliefde, pakte zijn koffie met havermelk uit Jacks hand en zei op mistroostige toon: ‘Het spookt hier.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds de organisatoren van Sing the Plank hebben aangekondigd dat er op het festival een podium voor amateurtalent komt.’

‘Ah.’

Ze luisterden in stilte naar de gedempte *tjing* van een banjo en *ploink* van een... ukelele?

WOEEEEEEE... Woeeeeee... Woeeeeee...

‘Ondanks bewijs van het tegendeel, zijn de enige zielen die worden geteisterd door de verdoemden die van jou en mij.’

Jack grijnsde en nam een slok van zijn koffie. ‘Gaat dit door als de winkel open is?’

Ellery verslikte zich bijna in zijn koffie. ‘Het is niet grappig!’

‘Sorry. Hebben ze al eens voor publiek opgetreden?’

‘Blijkbaar wel. Kingston en zijn overleden vrouw waren actief bij hun lokale volksmuziekvereniging en Nora trad vroeger regelmatig op bij het Traditionele-Muziekgenootschap van Pirate's Cove.’

Jack trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik wist niet dat we een Traditionele-Muziekgenootschap hadden.’

‘Hebben we ook niet. Niet meer. Maar ik heb zo’n voorgevoel.’

Jack grinnikte en wilde iets zeggen, maar werd onderbroken door Watson, Ellery’s zwarte spaniël-mixpuppy, die zijn piepbeest liet vallen en begon te janken.

Aaah-woeeee... Ow... Ow... Ow... Aaah-woeeee...

Ellery zuchtte. ‘Juist. Dat doet hij sinds gisteren. Ik weet niet of hij protesteert of auditie doet.’ Hij keek naar de puppy. ‘Het is goed, maatje. Het is bijna voorbij.’

‘Over bijna voorbij gesproken...’ Jack klonk meewarig. ‘Ik moet naar het bureau.’

‘Lafaard.’

Jack schudde zijn hoofd, leunde over de toonbank en gaf Ellery een vluchtige kus. ‘Ik kwam voor de koffie, niet voor de band.’

Ellery lachte.

Jack liep naar de deur en bukte zich om zijn vinger op Watsons omhoog wijzende neus te leggen. Watson brak zijn serenade abrupt af en keek schaapachtig om zich heen. ‘Werk je vanavond door?’ vroeg Jack aan Ellery.

Ellery knikte.

‘Slaap je bij mij of rij je terug naar Captain’s Seat?’

‘Bij jou, als dat goed is.’

‘Het beste nieuws van de dag.’ Jack knipoogde en liep naar buiten.

De koperen bel aan de voordeur zwaaide heen en weer en rinkelde een vaarwel.

Het was de herfstnachtevining en de zomer was officieel voorbij.

September was prachtig op Buck Island. De zon wierp zijn lome gloed over glinsterend water en zijdeachtig zand. De lucht was blauw, het briesje zacht en de vakantiedrukte was minder.

Veel minder.

Wat weer niet zo goed was als je spullen verkocht aan toeristen.

De clientèle van het Crow’s Nest bestond niet alleen uit toeristen, maar de toestroom van zomergasten had de kas flink gespekt.

Als de herfst op Buck Island ook maar een beetje leek op de winter, zouden de zaken heel binnenkort flink afnemen, en Ellery vroeg zich met tegenzin af of hij, naast zichzelf, wel echt twee fulltime werknemers nodig had om de vrij kleine klantenkring van dienst te zijn.

Hij mocht Nora en Kingston allebei erg graag, dus het idee om een van hen te moeten ontslaan – en eigenlijk bestond er geen twijfel over wiens hoofd er op het hakblok lag – stond hem enorm tegen.

‘Wat als we een paar aan boeken gerelateerde geschenkartikelen zouden aanbieden?’ mijmerde Nora terwijl ze hun elf-uurkoffie dronken en uitkeken over de grotendeels lege haven.

Nora Sweeny was Ellery’s rechterhand. Een kleine, maar onverzettelijke zeventiger die was geboren en getogen op Buck Island, van spijkerrokken en degelijke schoenen hield en haar lange zilvergrijze haar altijd in een paardenstaart droeg.

‘Waarom? We zijn een boekwinkel.’

Nora haalde haar schouders op. ‘Een paar extra dollars hier, een paar extra dollars daar. Alle beetjes helpen.’

‘Als we geschenkartikelen gaan verkopen, is het alsof we willen concurreren met de cadeauwinkels, en dat zal ons vast niet in dank worden afgenomen.’

Hij dacht vooral aan Janet Maples en haar Old Salt Stationery. Janet begon hem net een beetje aardig te vinden.

Zoals altijd begreep Nora precies wat hij bedoelde. ‘Wat als onze aan boeken gerelateerde geschenkartikelen een mysteriethema hadden?’

‘Hmm.’

‘Ik heb die stapel catalogi in het rommelhok doorgenomen –’

‘Bedoel je mijn kantoor?’

‘Eh, jouw kantoor, en heb een lijst met mogelijkheden gemaakt.’ Ze viste een lange, gekreukte lijst uit haar zak.

Ellery streek het papier glad en keek met toegeknepen ogen naar Nora’s kriebelige handschrift. ‘Cozy-mystery-kleurboeken? Moordmysterie-spel? Cozy-mystery-dagplanner? Nancy Drew-puzzels? Mysterie-kerstversiering?’

‘De feestdagen komen eraan.’

‘Dat zeg je alsof het iets goeds is.’ Nora keek hem verbaasd aan. ‘Grapje,’ zei Ellery, hoewel hij daar niet helemaal zeker van was. De vorige kerst was een complete ramp geweest. En net toen hij zich een beetje optimistisch begon te voelen over deze kerst, had Jack tussen neus en lippen door gezegd dat zijn familie heel, héél erg graag wilde dat hij de feestdagen ‘thuis’ zou vieren.

‘Er zijn sleutelhangers, speldjes, oorbellen...’ zei Nora.

‘Keus genoeg,’ beaamde Ellery. ‘Ik maak me alleen zorgen om de kosten.’

‘Je moet geld uitgeven om geld te verdienen.’

‘Je moet geld hébben om geld uit te geven,’ wierp Ellery tegen.

‘We zouden kunnen beginnen met een paar mooie artikelen en dan kijken hoe het gaat.’

Ellery zuchtte. Het was best een goed idee van Nora, maar omdat hij net uit de rode cijfers was, was het begrijpelijk dat hij voorzichtig wilde zijn. Vorig jaar kon hij nog terugvallen op zijn spaargeld. Dit jaar was er geen spaargeld meer voor onvoorziene uitgaven.

Nora bestudeerde zijn gezicht. ‘Of niet. Kingston had een erg goed idee om nieuwe klanten te trekken.’

‘Kingston?’ Niet dat Ellery vond dat Kingston niet vol goede ideeën zat. Het verbaasde hem alleen dat Nora ze aanpreef. Niet zo lang geleden had Nora Kingston nog gezien als een rivaal en concurrent, zo niet een regelrechte schurk. Dat was langzaam maar zeker veranderd, en dat was nog een reden waarom Ellery liever geen van beiden kwijt wilde.

Nora zei, op de toon die ouders gebruiken om peuters ervan te overtuigen dat groente het lekkerste eten van de wereld is: ‘Wat als we in de weekenden een voorleesuurkje voor kinderen hielden?’

Ellery keek haar geschrokken aan. ‘Wat? We verkopen geen kinderboeken. Bestaan er wel mysterieboeken voor kinderen?’

‘Ja hoor, mop, maar we hoeven ons niet te beperken tot mysterieverhalen.’

‘We zijn een mysterieboekwinkel.’

‘Ja. Dat klopt. We zijn ook de enige echte boekwinkel op het eiland. Wat ons een unieke kans biedt om ook de kleinste klanten van Pirate’s Cove van dienst te zijn.’

‘De kleinste en armste.’

Nora grinnikte. ‘Als er één ding is waar mensen graag geld aan uitgeven, dan is het wel aan hun kinderen. En nog meer aan hun kleinkinderen. Zoals je al een enkele keer hebt opgemerkt, wordt de bevolking van Pirate’s Cove er niet jonger op.’

‘Dat bedoel ik niet verkeerd.’

‘Geen probleem. Wat Pirate’s Cove níét heeft, is eindeloos vermaak voor de kleintjes.’

‘Die kinderen stammen af van piraten. Misschien vinden ze het leuk om te vechten en te zuipen.’

Nora snoof. ‘Terwijl de kinderen luisteren naar klassiekers als *Piraten in de straat* en *De piraten komen!*, kunnen hun ouders tussen onze geschenkartikelen neuzen of een boek uitkiezen dat zij graag zouden willen lezen.’

‘En wie precies gaat dat voorleesurtje dan doen?’ vroeg Ellery voorzichtig.

‘Kingston.’

‘Kingston?’ Ellery ontspande. ‘O. Nou, in dát geval, ja. Dat is geen slecht idee. Eigenlijk is het best een goed idee. Gaan we dan exemplaren van die voorleesboeken kopen?’

‘Een paar. Ik denk dat we er vast wat zullen verkopen.’ Nora keek hem veelbetekenend aan. ‘En dan kun jij op zaterdag wel een uurtje later komen. Kingston en ik kunnen ons wel even samen redden. Helemaal in het laagseizoen.’

Ellery overdacht de mogelijkheid van extra weekendtijd met Jack en keek haar toen stralend aan. ‘Nora, ik vind het een héél goed idee.’

Nora’s glimlach was misschien iets te zelfingenomen. ‘Ik zal Kingston laten weten dat je ons je officiële goedkeuring hebt gegeven.’

Dylan Carter, een van Ellery’s beste vrienden in Pirate’s Cove, belde kort nadat Ellery terug was van zijn lunch op de pier.

‘Wat zeg je van een lunch?’

Watson, die de neiging had om te blaffen naar de altijd aanwezige zeemeeuwen – en naar andere honden, baby’s in kinderwagens en elk stukje zwerfafval dat de wind te pakken kreeg – was niet altijd het beste eetgezelschap, maar wel degene die Ellery het vaakst vergezelde, dus het was teleurstellend om Dylan te moeten afwijzen.

‘Ik zou ja zeggen, maar ik heb al gegeten.’

‘Ah. Ik begrijp het.’ Dylan klonk eerder verstrooid dan teleurgesteld. ‘Wat zeg je er dan van om ons te vergezellen voor het dessert? Of een drankje. Of allebei.’

‘Wie allemaal?’

Naast eigenaar van de naburige Toy Chest en manager van de Scallywags, Pirate’s Coves lokale theatergezelschap, was Dylan ook een van de organisatoren van Pirate’s Coves jaarlijkse maritieme muziekfestival Sing the Plank, maar Ellery vreesde dat Dylan met ‘ons’ zichzelf en zijn vriendin, September St. Simmons, bedoelde.

Dylans relatie met September was de laatste maanden steeds wankeler geworden, en Ellery moest niets hebben van opschudding in het openbaar. Hij genereerde zich nog voor Dylan als hij teruggedacht aan de meest recente uitbarsting in de Salty Dog.

Maar Dylan zei: ‘Om te beginnen Lara Fairplay en haar entourage. De organisatoren van Sing the Plank...’

‘Lara Fairplay?’ Singer-songwriter Lara Fairplay was de headliner van Sing the Plank, en hoewel Ellery in zijn vorige leven geen groot liefhebber van folkmuziek was geweest – Harry Styles was meer zijn smaak – wist zelfs hij dat Lara Fairplay zover krijgen om op een relatief klein festival te komen spelen een enorme prestatie was voor het eiland als geheel en de organisatoren in het bijzonder.

‘Lara, haar man, haar zus... Sue.’ Dylans stem leek heel even weg te zweven.

‘Wacht even,’ onderbrak Ellery hem. ‘Haar zus Sue of haar zus én Sue. Als in Sue Lewis, mijn aartsvijand.’

Sue Lewis was de eigenaar en hoofdredacteur van de *Scuttle-*

butt Weekly, Pirate's Coves krant. Helaas konden Sue en Ellery het al sinds hun eerste ontmoeting slecht met elkaar vinden – en het was alleen maar van kwaad tot erger geworden.

‘Nou, je ziet Sue toch niet echt als je aartsvijand,’ zei Dylan afkeurend. ‘Dat ligt inmiddels toch wel achter je?’

‘Ik zie Sue inderdaad niet als mijn aartsvijand. Dat is niet hoe emotioneel stabiele volwassenen denken. Zij ziet mij als háár aartsvijand.’

Dylan onderdrukte een geluid dat waarschijnlijk een lach was. ‘Ach, welnee. Haar taakstraf heeft haar veranderd. Ze is... eh... Ze is een vriendelijkere, zachtere Sue. Dat zul je wel zien.’

‘Van een afstand,’ zei Ellery. ‘Maar serieus, ik heb al pauze gehad. Ik kan Nora en Kingston niet –’

‘O, jawel hoor!’ tsjirpte Nora achter hem.

Ellery wierp haar een boze blik toe.

‘We redden ons wel. Ga maar. Veel plezier!’ Nora wees naar de deur.

‘Zie je wel?’ zei Dylan. ‘Nora heeft alles onder controle.’

‘Eh, ja. Een kleine reminder voor jou en Nora: ik heb hier de leiding.’

Aan verschillende kanten van het eiland gniffelden Nora en Dylan om dat gekke idee.

‘Oké, wat jullie willen, maar ik kan echt niet zomaar...’

Dylan onderbrak hem. ‘Het zit zo, ik heb nog een andere reden om je uit te nodigen.’

Ellery zuchtte. ‘Dat vermoedde ik al.’

‘Maar voordat je ermee instemt moet je, nou ja, de stand van zaken weten.’

‘Voordat ik ermee instem?’ Ellery liet een ongelovig lachje horen. ‘Je gaat er dus van uit dat ik ja zeg.’

‘Nou ja, iedereen in Pirate's Cove weet dat dit wel in jouw straatje past.’

‘Wat?’

‘Mysteries. Puzzels. Spelletjes.’

Ellery liet zich niet misleiden door gepraat over puzzels en spelletjes. ‘Wil je dat ik een mysterie oplos?’

‘Het is een betaalde klus. We – nou ja, de meesten van ons – willen je inhuren.’

Dat maakte Ellery alleen maar achterdochtiger. ‘Je wilt mij inhuren om een mysterie op te lossen. Wat voor sóórt mysterie?’ Hij kon zich niet inhouden en voegde eraan toe: ‘En wie wil me níét inhuren? Sue?’

‘Het is eigenlijk een soort... whodunit,’ gaf Dylan aarzelend antwoord op de eerste vraag terwijl hij de tweede negeerde.

O jee. ‘Wie heeft wát gedaan?’

‘Als je daar het antwoord op wilt weten – en op andere vragen – moet je maar komen lunchen. Om één uur in de Seacrest Inn,’ antwoordde Dylan luchtig.

En toen hing hij op.

Verschenen in de Ellery Page-mysteries van Josh Lanyon:

Moord op het eiland
Het geheim van Skull House
Een dodelijk feest
Een schandaal in de Salty Dog
Een valse noot
Het raadsel van de Deep Dive

E-book juni 2023

Dit is het zesde deel in de Ellery Page-mysteries

Oorspronkelijke titel *Lament at Loon Landing*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2023 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6933 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6934 2

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.